

[Hilmar Baunsgaard.]

komstudviklingen, så vi derfor i virkeligheden måtte erkende, at nogle, der havde forudbetalt, derved ville blive straffet. Det var jo ikke meningen; meningen var at stræbe efter en rimelig ligestilling. Det er muligt, at vi, om vi havde haft den fornødne tid til at arbejde med dette forslag, kunne være nået frem til at mindske disse usikkerhedsmomenter; men i hvert fald må vi fra radikal side give ret i den opfattelse, at på det indtil dette øjeblik producerede grundlag var det, alt taget i betragtning, rigtigt at afstå fra det.

Jeg må også sige, at med det ændringsforslag, som finansministeren har stillet under nr. 8, hvorefter det er forfaldsdatoen for skatterne og ikke sidste rentefrie betalingsdag, der er afgørende for beregning af reguleringsfradraget, er der efter min mening åbnet mulighed for, at man i endnu større omfang end oprindeligt tænkt kan give en vis rimelig dækning for dem, der ikke i 1966 havde benyttet forudbetalingsmuligheden og derfor i 1967 kom til at betale. Med denne forbedring er det radikale venstre i den givne situation for sit vedkommende indstillet på at acceptere overgangsreglerne, som de nu ser ud, men med en understregning af — det synes jeg man skylder skatteyderne — at det simpelt hen teknisk ikke har været muligt at producere et forslag, der skabte absolut ligestilling for alle. Sådan vil det vel som regel vise sig at være. Når man går fra ét system til et andet, vil der altid blive visse overgangsvirkninger, og det er der altså også i dette tilfælde. Bestræbelserne har været udfoldet, men resultatet står ikke ganske mål med dem, simpelt hen fordi problemet ikke lod sig løse på en 100 pct. rimelig måde.

Ja, jeg henstiller endnu en gang, at man meget grundigt overvejer spørgsmålet om adgang til at fratække de kommunale skatter, hvad vi, alt taget i betragtning, anser for det vigtigste af de udestående spørgsmål.

Må jeg til sidst sige, at den udvej, regeringen agter at foreslå til at hjælpe kommunerne: at stille et beløb til rådighed, må man være skeptisk over for af flere grunde. Jeg tror ikke, den højtærede indenrigsminister vil protestere, når jeg siger, at fordelingen i sig selv bliver en svær

opgave. Jeg tror heller ikke, indenrigsministeren vil protestere, når jeg siger, at det godt kan komme til at knibe mellem indenrigsministeriet og finansministeriet, når der skal tilstrækkelige midler frem til at skabe den ligestilling, man måske i indenrigsministeriet gerne ville nå, men som man i finansministeriet formentlig skønner at man ikke har provenumæssige muligheder for — og så står vi med forskelsbehandlingen. Det kan være en forkert opfattelse, men jeg har fået denne opfattelse efter det samråd, vi har haft med de to ministre. Og desværre må vi derfor drage den konklusion, at om man ikke følger det ændringsforslag, vi andre har stillet, uddyber man forskellen i beskattningen fremfor, som det skulle være hovedhensigten med skattereformen, at mindske den.

Poul Antonsen: Ved første behandling af disse lovforslag blev der fra liberalt centrums side givet udtryk for, at vi principielt var tilhængere af, at også retten til at fradrage de kommunale skatter skulle bortfalde, idet hovedformålet måtte være at få lavere skattesatser, og det da er givet, at jo færre fradrag vi har, des lavere satser kan vi få. Men mit partis ordfører gjorde også opmærksom på, at vi naturligvis måtte stille visse krav samtidig, fordi der ellers var risiko for betydelige uligheder. Vi står altså i den situation, at vi nu må vurdere, i hvilket omfang man har imødekommet de krav, som vi måtte stille. Vi kan ikke acceptere, at disse krav fuldt ud er imødekommet. På den anden side er der med de øgede tilskud til kommunerne, der her er tale om, i hvert fald taget et skridt i den rigtige retning. Men vi må fortsat finde, at vi ikke er fuldt ud tilfredsstillet; og derfor kan vi i hvert fald ikke stemme imod det af udvalgets flertal stillede ændringsforslag under nr. 3.

Vi vil i spørgsmålet om hustrufradraget kunne støtte det af et mindretal — venstre og konservative — stillede forslag om en forhøjelse af hustrufradraget fra 2.000 kr. til 3.000 kr. Vi vil gerne helt væk fra dette system, og det skulle jo være muligt med kildeskattens indførelse; men endnu har vi sambeskatning, og før den er ophævet, må hustrufradraget have en størrelse, der er rimelig. De 2.000 kr., der var rimelige for en række år siden, bør derfor nu i hvert